

marec 2012

Karibi 2012

BVI

1. marec 2012, četrtek

Cooper Island - Virgin Gorda

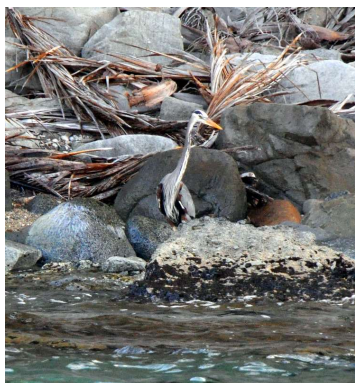
Marec je. In marca mi zapuščamo BVI. Najprej se lotiva dela in mailov, potem odmotorirava do Debele Device alias Virgin Gorde na klirens. Na nekaj metrov se srečamo z Lineo, to je sigurno že tretjič ali četrtič, da smo tako blizu. Imamo sicer precej različne smeri, samo na sidrišču smo spet skupaj. Zanimivo.

Ampak. Najprej prehranjevanje. Čas je za kosilo, pa se nikomur (beri: Vesni - jaz itak nič ne znam) ne ljubi kaj velikega pripravljati, kaj šele jesti. Rezultat? Zdravstveno ena najslabših stvari: načosi iz vrečke (aj, koliko prežgananih maščob) in omaka iz piksne (uf, sami konzervansi in umetne arome). Ne potegne mi. Ko bi bilo vsaj dobro, kot na primer italijanska pašta (ki je tudi kakovostno ena slabiš jedi), bi tudi strupe prenesel. Saj jih je v eni porciji načosov najbrž le malo več, kot v litru ali dveh vina. Pa vino brez skrbi pijem. Plan B. Meat balls iz konzerve. Prav tako strupena zadeva, še posebej soja, ki je namesto dela mesa, je pa vsaj za pogoltnit. In Vesna doda še malo čilija, da pivo bolje teče. Ni kaj, skopati se bo treba, da vsi ti strupi izginejo iz telesa. In - hvala, jetra! Obljubim, da naslednjič jem spet samo zdravo hrano - meso iz BBQ brez kakršnih koli dodatkov. Ok, kozarec ali dva vina sta še vedno bistveno manj kot žlica načos omake iz konzerve. In vsaj vino sta. Južnoafriško.

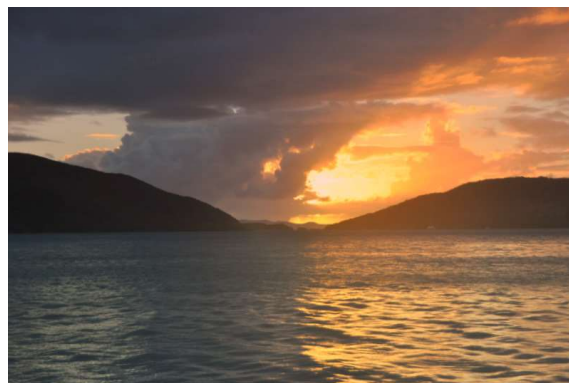
Malo se je potrebno še okopat in potem zdingirat na obalo. Clearance je narejeno s tako neverjetno naglico, da sem na koncu prav zmeden. Dec-ol? Je-men-dec-ol. Ok, prav vse je končano, ko mi poberejo še dobrih pet dolarjev za - kaj pa vem za kaj. Tukaj se itak vsaka neumnost plačuje. In še v šoping denarja pa v šoping v trgovino. Še dobro, da sem najprej naredil šoping na banki. Za liter mleka, štručko kruha in prgišče grozdja mi vzamejo šestnajst-in-toliko dolarjev. Halo?! Kaj takega pa še Hrvati niso zmožni.

Diži sidro in v Gorda Sound in puščaj sidro. Hkrati izplujemo z Bye Bye katamaranom in plujemo skupaj in se sidramo skupaj. Francozi so, menda ja ne mislijo jutri v isto smer, kot mi. V laguni bova do polnoči probala malo oddremat in potem direkt v veter in valove. Jutri je edini dan, ko je napovedano malo manj vetra. 4-5 Bf naj bi ga bilo, sicer je stalnica 6 Bf. In Mala mora direktno v val. Osemdeset milj. Upam, da zdrži.

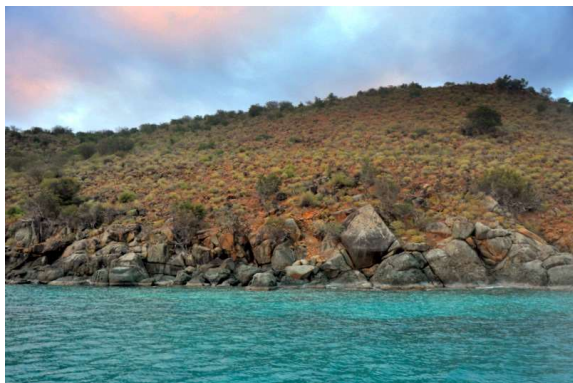
Odvetrni otoki

ptičev je veliko vrst

pogled iz zaliva ...

najin zaliv-kot nekje v grčiji

tudi sosedje so zakurili roštilj

Karibi 2012

Odvetrni otoki

2. marec 2012, petek

Virgin Gorda - Anguilla

Mala ni zdržala! Sprednja kabina je razpadla. Razpadla po šivih. Pa lepo po vrsti. Ob pol noči sva hotela izpluti in Vesna se zbudi z glavobolom. Ok, še eno uro spanca in ob pol dveh končno kreneva. Iz Gorda Sounda, lagune obkrožene z otočki in reefi, lepo po isti poti nazaj. Izhoda sta sicer dva in načeloma sta oba označena z bojami, samo prav čisto nič ne zaupam, da bodo tudi osvetljene. Tukaj imam pa posnet track lastne poti skozi reef. In če je enkrat šlo, bo drugič tudi. Res je malo dalj, ampak ponoči res ne grem na slepo skozi reef!

In se začne. Takoj, ko zapustiva mirne lagunske vode, se začne nabijanje v val. Mala je tako nesrečno skonstruirana, da jo vsak val dvigne in potem plosko pade v dolino pod njim. In nikakor ne morem ugotoviti od kod prihajajo. Poskusim v različne smeri in povsod je isto. Najbolje je, da greva naravnost proti cilju, nabijanje je enako, čas plovbe pa najmanjši. In ko tako od časa do časa padeva meter ali dva in usekava kot zmešana, gre Vesna le preverit stanje v podpalubju. A-ja-ja-jaaaaah! Sprednja kabina, ki najbolj trpi pri tem je le še en kup trsk. Ok, tole pretiravam, to je pesniška svoboda. Sicer pa vsi jadralci pretiravajo, tukaj bi lahko zapisal tudi, da so bili valovi petnajst metrski in da je bilo vetra 50 vozlov, pa sem raje malo povečal škodo. V resnici je popustila polica pod omarami in še to, ker so bile omare polno naložene s knjigami in raznimi papirji v registratorjih. To je pa teža. Bo potrebno razmisliti, kam jih dati v bodoče. Kakorkoli, sedaj tu nimam kaj, bom razmišljal, ko pristanemo.

Noč se prevesi v dan in postane mi jasno, zakaj toliko nabijamo. V okolici so nevihte in posledično veter ni konstanten in zato je tudi val iz vseh (vseh!) vzhodnih kvadrantov in se sešteva in potem je to štala. Midva pa skoraj točno na vzhod. Zato tudi ni pomagalo, ko sem spreminjal smer za 30-40 stopinj. Hja, v nobeno izmed vzhodnih smeri ne gre brez nabijanja. S to barko. Pa prevzamem službo Raymarinkotu in začne se (le delno uspešna) borba z valovi. Poskušam cikcakat, pa je težko. Val se pojavi iz nič in vmes se zgradijo tudi taki, ki so nesramno špičasti in visoki in se zlomijo pod Malo. Rezultat? Kokpit pod vodo in potem še udarec v dolino za valom. Plovba zahteva ogromno zbranosti in energije, tako moje, kot Yanmarove. Ok, lahko bi dvignil jadra in odjadral proti Sabi. Samo, potem bi do Anguille (ali pa če bi jo izpustil in šel na Sint Marteen direktno) potreboval tri dni. Ne, bova raje stisnila zobe in nadaljevala. Samo, da končno pridem na Male Antile. Kako mi je spet žal, da nisem vztrajal in namesto na Hispanjolo, zavil na Deviške otoke. Takrat, ko je bila prilika. In bi potem v bonaci lahko prišel tudi na Male Antile. Ampak, kar je, je. Tu smo in trpimo. Vsi, Mala še najbolj. In danes je v tem tednu in v tednu, ki prihaja to najbolj primeren dan za plovbo proti vetru. Kako je šele druge dni!

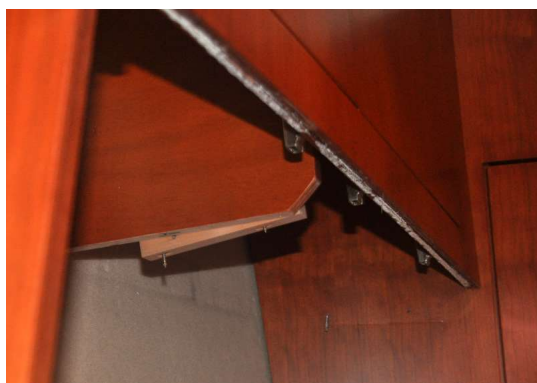
Immigration dela do štirih in danes je petek. Ampak, uloviva urnik za mišjega. Sidranje in oddingiranje je blitz krieg. In vse uredim v nekaj minutah, še odkliram se in nič mi ne zaračunajo. Vsaj nekaj. Pa na barko. Vesna je med tem pripravila nekaj za jesti. Pojem in zaspim. Napor zadnjega dneva je bil precejšen in olajšanje v mirnem sidrišču je popolno. Šele ponoči se zbudim, da preverim maile. Uf, jih je in celo uro odgovarjam. In potem še malo delam. In grem spet spat. Vesna tudi.

Sandy Island zraven otočka Inguilla - na njem tudi oštarija

moja polomljena omara v spalnici

mizar verjetno mislila, da bo Mala ves čas na mirnem morju?

Sandy Island - od daleč se ga skoraj ne vidi

na karti je označeno, da je to čir, vendar je očitno peščena čir?

takole pa piše na marketu v Anguilli

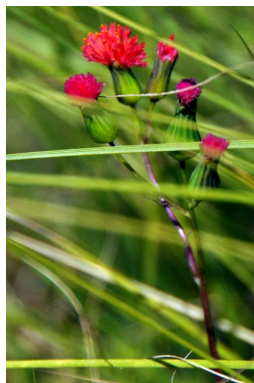
rože na Anguilli

rožeee

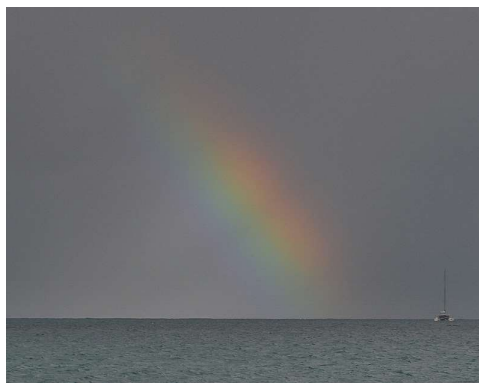
trave ...

rože in trave ...

pa še malo rož ...

po vsakem dežju pride sonce ...in mavrica

3. marec 2012, sobota

Anguilla - Saint Martin

Danes je precej več vetra. Vsaj malo zadoščenja. Jaz bom danes delal, Vesna ima dan za sebe.

Tako jo po zajtrku odpeljem na obalo, na ogled otoka gre. Pa povpraša kar na immigration, ki je takoj pri roki ob dingi pontonu, kje da je mesto, down town? In doživi salve smeha. Tukaj ni mesta ali pa je mesto celoten otok. Kakor želite. Ok, si misli, potem gre pa na sprehod po mestu. In hodi. In se nič ne dogaja. Niti ni ljudi, niti ni hiš. No, tu in tam se najde kakšna. Recimo hotel in market in suvenirdžinjska, vse v enem. Hotel je, no, ne bi šel vanj. Market je primerljiv z onim sredi savane v Keniji in suvenirdžinjska premore sedem artiklov. Od tega tri magnetke in en bo po novem krasil naš ladijski hladilnik. In šefica plete v trgovini z živili kitke. Najprej možu, potem še sinu. In ne da se motiti kaj dosti.

Nadaljevanje poti je bolj motorizirano. Sprehajalki Vesni ustavi dvakrat črn taksist. Črn je po barvi kože in po načinu dela. Ponudi se, da jo malo zapelje naokoli po otoku. Hau-mač? Fri-for-ju-koz-ju-ar-frst-tajm-hir. In se vozita in ji razlaga in opisuje, različne stvari. Med drugim razprede tezo, da so krive svetovne klimatske spremembe, da tukaj nihče nič ne dela in da vso hrano, kljub tropskim razmeram, uvažajo. Mogoče bo res držalo, bolj pa se mi zdi, da je tukaj vzrok v človeški lenobi. Zakaj bi molzel kravo, če lahko pomolze turista - ta pa naj se doma kar ukvarja z molžo krav. In si ogledujeta otok. V glavnem tukaj ni nič, razen lepih (res zelo lepih!) plaž, na katerih ni kaj dosti ljudi in ob katerih so zgrajeni luksuzni hoteli. Na plažah, dolgih kilometer ali toliko je le nekaj deset ležalnikov, pa še ti so na travi v palminih sencah. Ali pa ni na plaži nič. Portoroške gužve z nekaj vrstami ležalnikov tukaj ne poznajo. Tudi sicer izžareva otok spokojnost in mir. Namenjen premožnejšim zemljanom, to se vidi tudi po tem, da nikjer ni nič množičnega. Niti na otoku ne pristajajo kruzerice s svojimi hordami poceni turistov. Za take goste je Costa del Sol in ne Anguilla.

Ampak vsega lepega je enkrat konec in giro se počasi konča. Mojster taksist noče denarja in dvajset dolarjev napitnine je vse kar plača Vesna za tri ali štiri ure vožnje. Poceni za tukajšnje razmere, kjer stane taksi za tri kilometre 16 dolarjev. In so conchiji po 25 dolarjev v lokalni birtiji. Ameriških, seveda.

Pa odrineva. Pol poti je čudovita plovba z vetrom in v zavetju otoka, drugo polovico je orca v 6 Bf. Pa ni hujšega. Lepo skrajšana jadra in konstantni veter omogočata povsem normalno plovbo. Ob mraku se sidrava pred francosko obalo, jutri greva skozi kanal v laguno in se prijaviti v Sint Maarten. Je pa sidrišče nenormalno polno. Ok, saj je tudi ogromno - ne pretiravam, če rečem, da je prostora za tisoč plovil na 3-4 metre globoki vodi. Ta vikend je namreč tukaj na sporedu

Heinekenova regata. Z obale buči glasna muzika, posledica regatne zabave in nočni pogled na zaliv je zanimiv. Ogromno število sidrnih luči bolj spominja na zvezde, kot na sidrišče. Na Rimsko cesto. Se torej milky way začne pri Svetem Martinu?

Mala na Anguilli

ravno prav jadrnic v zalivu

immigration ravno barvajo

oštarija na plaži; napis mi je pa zelo všeč !

poziranje na poroki

teta se nekaj jezi ...

pravi plakat

včasih so bile tukaj soline

tukaj bil raztovor soli, danes oštarija

stara cerkev

danes wallblake conference centre, včasih pa ...

cerkev iz 1830

4. marec 2012, nedelja

Saint Martin - Sint Maarten

Ko se zjutraj malo razgledam naokoli, vidim katamaran Bye Bye. Poleg nas je sidran. Skupaj smo bili sidrani na Virgin Gordi in skupaj smo izpluli (na nekaj sekund natančno skupaj!) in smo se mi sidrali ob Prickly Pear Islandu in so se oni nekaj minut za nami. In tukaj smo spet skupaj. Me prav zanima, kje se še vidimo. Podobno smo se po BVI nekaj dni skoraj skupaj fijkali z Lineo. Vse do Virgin Gorde. Zanimivo.

Ob osmih odprejo most na francoski strani in skozenj se vsuje cela kolona bark, ki večinoma hitijo na regato. Heinekenovo regato. Štiridnevna zabava se danes končuje. No, Mala in še tri druge barke smo edini potniki v nasprotno smer. Pravzaprav se le premaknemo z enega sidrišča na drugo na ne prav velikem otoku in zamenjamo državo. Iz Francije gremo v Sint Maarten, (teoretično) Nizozemsko kolonijo, ki pa to davno ni več. Vse tukaj je ameriško, od ljudi do denarja in kulture. Edino, kar je evropskega, je Orange. Dobrodošli v Evropski Uniji, mi sporoči Mobitel in doda, da tukaj lahko čvekam po evro tarifi. Bingo! No, bingo bi bil, če bi imel še internet. Pa ga ni.

Pa spet klasika - v dingi in na klirens. Vesna ostane na kopnem in gre malo v izvidnico, jaz pa nazaj na barko delat. Danes moram narediti precej stvari, ki so se mi nabrale zadnje dni. To-do lista je imela še včeraj 13 postavk, upam da jo do večera spravim na največ dve ali tri.

In jo. Vesna medtem najde gostilno z imenom Vesna in šefico s prav takšnim imenom. Mekedonka je. Poročena s Francozom in živita tukaj. Vse sta se pomenili. Otroke (ko jih bosta imela) želi na tem otoku vzgajati, dokler bodo majhni, ker je klima perfektna. Po dobrih šolah pa otok ravno ne slovi. Se bosta kasneje preselila na Florido. Tudi to, da so cigarete, alkohol in droge nesramno poceni, ji ni všeč. Kakorkoli, za v torek zvečer smo zmenjeni za večerjo.

Po več neuspešnih poskusih priklopa na net (moj super-truper WiFi sprejemnik lovi 65 omrežij, pa ni kaj za ponucati) nama zvečer to končno uspe. S skupnimi močmi. Jaz najdem omrežje, Vesna pa kreditno kartico. In sledi upload mojega nekajdnevnega dela. In dnevnika. Po intervenciji. Upam, da bo jutri bolj prijeten dan.

hoh hotel ...

pa še en hoh hotel

pa še en hoh hotel....veliko resortov hoh je na tem otoku Anguilla

na sidrišču Marigot kar gužva - predvsem zaradi regate Heineken

ob poti - kanalu

ob poti - kanalu

Mala skozi dvizni most iz ene države v drugo državo

dobesedno hiša na vodi

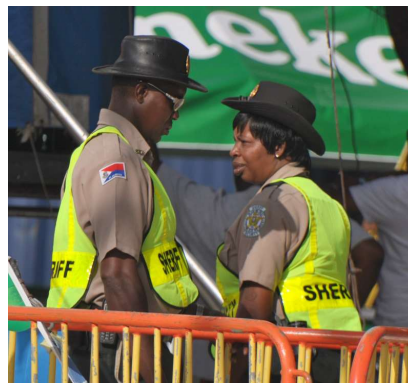
moja soimenjakinja ima tukaj taverno

Sint Maartenova plaža

zvečer je muzika nabijala ob zaključku regate

šerifi na heinikenovi žurki-dosti pijanih in to samo BELIH

5. marec 2012, ponedeljek

Sint Maarten

Sredi noči se začnejo telefoni. Še dobro, da sem v Evropski Uniji in so klici poceni. No, ko seštejem minute, je precej dražje, kot prejšnje dni. Takrat ni bilo klicev... In začne se delo, ki traja in traja. Vesna se spravi k žehti in delamo vodo in delamo elektriko in delamo frišno oprane cote. Do skoraj štirih popoldne.

Potem greva na obalo rihtat rentiča. Ampak. Jasno, da sem v furiji pozabil dokumente. Ma, se pa danes z busom furava naokoli, ni panike za teh nekaj ur. In se odpeljeva zmenit za marino. Je draga kot žafran (no, ni se za bat, še vedno je cenejša, kot v Izoli), je pa zato čisto ob letališki zgradbi. Bliže, kot veliko parkirnih prostorov. To mi odtehta ceno in zmeniva se, da sva jutri dopoldan tukaj. Upam, da drži njihova obljuba. Namreč, najmanjši bomo tukaj in sedaj najmanjša barka je precej preko 100 čevljev. Še njihov dingi je večji od Male...

Pa nazaj na bus in v Philipsburg. Kičasto nizozemsko rivo ima, podobno kot je bila na Curacau. Vse same oštarije in suvenirdžinje. Še Hard Rock Cafe ima in Vesni v trenutku zaigra srce. Ampak. Samo za trenutek. Zaprt je. Kakorkoli,

ljudi v mestu je za vzorec in večina lokalov je zaprtih. Razlog je več kot očiten. Kruzerica se je ravno odvezala in pluta v zalivu. Najbrž ima naslednjo destinacijo kje blizu in je edini razlog izplutja to, da pridejo gosti zapravljat (ve se kam) nazaj na ladjo. Hja, zgleda mi, da v tem Philipsburgu vse okoli turizma temelji na ekonomiji obsega. Ko ni množic s kruzerice, nima smisla imeti lokalov odprtih. In tistih nekaj ur, ko so, vsi delajo in ožemajo molzne krave. Saj ti gosti, ki tipično sodijo v spodnji srednji razred turistov, ne napravijo veliko. Jih je pa veliko.

In nazaj na bus in na dingija in na Malo in malo pogučat in spat. Manjka mi spanja od sinoči.

po zalivu vozijo avtobusi na ogled zaliva ?

market za turiste v Philipsburgu

courthouse v PB

s kahlcami narejeno

osamljen pomol PB

hard rock cafe zaprt že ob šestih zvečer !!!

shopping avenija PB

zaliv PB

hm...kje so turisti? ob šestih zvečer nobenega ..

nekaj osamljenih turistov ob redko odprtem kafiču

kot pri Janko in Metki

Heineken povsod ...

6. marec 2012, torek

Sint Maarten - Saint Martin

Najprej delo in potem se preselimo v marino. Vse špila. Pričakajo nas in nas privežejo in - pozdravijo v slovenščini. Igor na sosednji barki je Slovenec, bivši mornar Splošne plovbe je sedaj v posadki La Masquerade, 181 čevljev velike mega jahte. Eden izmed 13 članov posadke. In ta teden urejajo barkačo za pot preko luže. V Španijo gredo. In tako sta na istem finger pomolu parkirani, ena ob drugi Mala in La Masquerade. Ok, to je finger za mega jahte in (tako na oko) bi lahko na eno stran privezal tri Male. Na isti finger! Pa še malo poklepetamo s šefom marine. Vse ve o Sloveniji, pred desetletji je bil glavni distributer Gorenjevih izdelkov v Zahodni Evropi. Nizozemec, ki v kratkem pričakuje naraščaj. Z ženo nista več v rosnih letih, pravzaprav sta ujela zadnji vlak, in ona je že varno na Nizozemskem, on gre pa jutri. Rodila pa že ne bo tukaj, nou-vej, še doda. Gospod je dal za karto precej več, kot Vesna, samo on v nobenem primeru ne želi več preko Portorika. 21 let je živel v Združenih državah in ko se je preselil sem, je vrnil (logično) zeleno karto. Toliko časa so ga zadnjič zasliševali, zakaj je to naredil, še pove, da je zamudil let za Evropo. In iz njegovega govora je razbrati, da je to še en zemljan, ki sovraži Strica Sama. niso to samo Arabci.

Rentiča nama dostavijo v marino in greva naokoli. Najprej odjaviti Vesno s crew liste na immigration, potem v Marigot. Zanimivo mesto, francosko. Ampak, nima pa prave duše, vsaj zame ne. Saj za Karibe je to nekaj drugačnega, a vendar. Je pa to Evropska Unija in zato nam domači red (čeprav v Lonely Planetu opozarjajo, da je kriminala tukaj ogromno in da si lahko srečen, če te ne oropajo). Še motoristi se vozijo s čeladami - tega nisem videl že od Kanarov dalje. Nekaj sicer hočem pošopat, pa me najprej kar z reklamo opozorijo, da to tukaj ni najbolj pametno početje. Goste s kruzerice vabijo z napisi 1 USD = 1 EUR. Saj so zmešani, tako blesavi pa tudi tisti turisti ne morejo biti. Ali pač? Kakorkoli, ko mi hočejo eno mikico prodati po 100 evrov, se jim le nasmehnem in mojega šopinga je kmalu konec.

Sledi ogled pravzaprav edine naravne znamenitosti otoka. Griča, visokega kot pol Šmarne gore in poraščenega z nepretrdnimi goščami grmovja in kaktusov. Ja, vegetacija tukaj je spet zelo borna. In skozi to goščo je izsekana steza do razgledne točke. Ah, ja... Še malo nadaljujeva sprehod po griču in med zaplatami trave in šavja vidiva celo pregrade iz kamena, kot jih poznamo na krasu. Očitno je to bila nekoč obdelana zemlja, ko pa ni več zanimanja za sladkorni trs in še bolj zato, ker je turizem bolj donosna industrijska panoga, kot kmetijstvo, pa je vse to opuščeno in zaraščeno. Še nekaj ogledov plaž in spet sva v Philipsburgu. Tokrat je souvenir šoping uspešen. Hard Rock Cafe je odprt.

Nazaj grede se ustaviva pri Vesni v njeni taverni. Makedonka prisede in cel večer klepetamo. Ok, največ govori gostiteljica, a vseeno. Vse razloži, kako so jo neštetočkrat čekirali, preden so ji dali francoski potni list in kako tudi ona ne leti več preko San Juana, ker so tudi njo toliko časa zasliševali, da je zamudila avion. Tile Amerikanci so res osovražena nacija. In še mnogo drugega pove. Vesni, ki imata celo rojstni dan skoraj na isti dan, si na koncu večerje (po obveznem slikanju) izmenjata še vizitki in zvečer nas že čaka testni mail iz Vesna Taverne.

Marigot, pristanišče

Marigot, tržnica

Marigot, tržnica

Ptiček

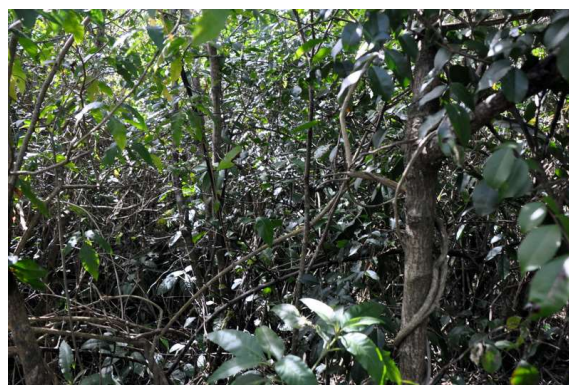
Utrdba nad marigotom

Peš pod v Svet Martinovem visokogorju

Kača? Na Karibih ni kač.

Gošča.

Pogled z razgledne točke

Zabava v valovih

Waikiki - le kje nimajo te havajske plaže

Raznobarvne strehe

7. marec 2012, sreda

Sint Maarten

Danes bo naporen dan. Zgodaj se je začelo. Vzrok: San Juan, a je sploh lahko še kaj drugega? Darka ne spustijo na frčoplan brez povratne karte. Sedaj pa res ne vem več, kdo je tu zmešan. Saj ima vendar onward karto in z njo se vrača v Evropsko Unijo (ok, na Karibih, a vseeno je to evropsko področje) in poleg vsega ima še en kup dodatnih papirjev in osebno sem se pozanimal na Immigration tukaj in ... ah, ja...

Spati se ne da več, pa še val in odboje tega vala imam v marini in Mala stoka in joka. In treska po valovih. Pa se lotim dela in potem je treba Vesno pospremit na letališče in po njenem odhodu spet delo in ob osmih do pralnice in pranje in vedrenje in potem do čendlerije. Tukaj je centralna trgovina Budget marine in na vseh otokih do sedaj so mi zagotavljali, "ja, tam boš pa vse dobil". In iščem že od novega leta sem samo en senzor za diesel. In tukaj so ga ves čas (kao) imeli, le dostava je bila dolga in draga. In ker to ni vitalna zadeva, sem si rekel, bom že enkrat kupil. No, tukaj ne bom. Nimajo več, baje so ravno danes zjutraj prodali zadnji kos. Ja-pa-ja! Kakorkoli, ostaja na seznamu želja "bom že enkrat kupil". Verjetno na Novi Zelandiji, proizvajalec je od tam...

Pa še šoping vode in piva in urno nazaj. Opoldne moram vrniti avto. In ga. In potem se celo popoldne pretebam z delom, mi net dela in mi ne dela, mi elektrika dela in mi ne dela. Tile mojstri v marini so nabavili en super-truper 1 MW generator, da lahko svojim strankam ponudijo župco po 50 Hz in 240 V. Te robe na otoku ni. In njihove tipične stranke jemljejo po 300 kW (kabel za elektriko imajo debel kot gasilci cev za vodo). Mala je pa mala in prispeva k porabi par sto vatkov. No, da je stvar čisto nova, je jasno tudi po tem, da je moj števec startal z ničle. Aja, pa sploh nimajo predvideno, da bi se kdo priključil preko konektorja (zakaj le sem ga kupoval na BVI?), vse je fiksno ožičeno. Jasno, za 300 kW bi bil konektor precej velik, se mi zdi.

In pretebam se še s popravili barke in pobiranjem in obešanjem perila. Tole zadnje je res annoying. Cel dan so nalivi. Sem enkrat, ko je padalo, kot pod tušem, nekomu omenil, da je tole pa kar ornk storm, pa se je začudil, kje da je nevihta? A misliš tale naliv, squall? Hja, res je, nevihta je takrat, ko se bliska, tukaj pa samo pada, še veter se ne dvigne za več kot bofor ali dva. In vse skupaj traja minutko ali dve. Ja, bo treba paziti na izrazoslovje.

Ovse na tropskem otoku? Bizarno.

Absint imajo tudi tukaj

Registracije so različne, kot tudi državi

Kip, kjer je realistično upodobljena črnkina rit

Freske v Marigotu

8. marec 2012, četrtek

Sint Maarten

Danes je bila noč bolj mirna. Kar se tiče vetra in vala. Ne pa tudi, kar se tiče telefonov. Od štirih zjutraj jih imam. No, pa vstanem in delam službene stvari, zunaj itak ves čas dežuje. Barko imam polno vlažnih cunj, nikakor jih ne uspem posušiti. Šele dopoldan se nalivi toliko poležejo, da jih lahko obesim po barki. No, saj potem je vse skupaj takoj suho, veter je še vedno močan. Sledi pospravljanje in ravno, ko hočem posesati, zmanjka elektrike. Šef marine se mi lepo opraviči, samo njihov super-truper generator ne dela več. So nalili umazano nafto in noče delat. Jutri bo. Ah, in koliko mi to pomaga? No, nekaj mi, vem kje ne smem točiti nafte. Pa zalaufam svoj generator in delam. In nekaj naredim, prav perfektno pa to ni.

Ob treh pa po Darka na letališče. Prav priročno imajo postavljen bife v prvem štuksu z dobrim pregledom nad izhodom. In v kafiču imajo pivo, jasno. Nekaj časa pijem sam, potem potnik prispe in pijeja skupaj. In nadaljujeva s sprehodom do polovice parkirnega prostora. Tam odložiiva robo na Malo, popijeva eno Union pivo za dobrodošlico na slovensko ozemlje in potem marš v oštarijo. Oštarija je več, kot dvakrat dalj, kot arrival hall, celih deset minut hodiva peš do najbližje. Morsko hrano jeva in vsaj meni je spet všeč, zdi se mi, da Darku tudi. Ribja juha, ki jo jem, so očiščeni kosi bele ribe, kuhani v kokosovem mleku z nekaj začimbami in koščki krompirja. Ribe je več, kot v večini glavnih jedi. In okus je odličen. Nobenih kosti, kože ali celo drobovine, samo najboljši delil ribe. Malo v poduk dalmatinskim (kao) znalcem kuharjem.

9. marec 2012, petek

Sint Maarten

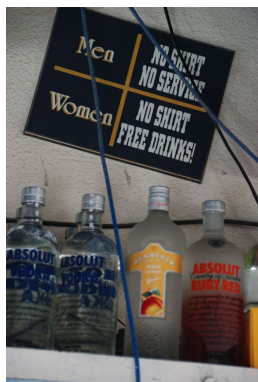
Akcija! Darko pokliče rentiča in ob pol desetih se že voziva naokoli. Najprej na immigration, potem na zajtrk k Makedonki Vesni in v šoping čendlerije, pa na čvek za en nasvet k Raymarinu in končno v trgovino po hrano. Klasika. Tonček lačen in ko pride do štanta s pršutom, samo še meče v voziček. Od vsake vrste vsaj en primerok. In primerkov je veliko! Saj to niti ni panika, bom že enkrat pojedel. Samo kam bom vse to stlačil v hladilnik?

Pa stlačim in potem res malo naokoli. Ura je že krepko preko ene, ko končno odrineva. Prvi stop je na plaži na koncu letališke steze z obveznim pogledom v letalske motorje jumbo jeta. Od zadaj. Med startom. Letališče ima pisto čisto do morja, za ograjo je samo še pot in plaža. In vse je polno turistov. Ok, jaz sem edini blesav turist tukaj, pa saj to niti ni prvič. Edini sem brez fotoaparata! In počakava, da da jumbo gas in da malo razpiha nadebudne fotografe, da letijo vse naokoli po mivkasti plaži. Res dobra fora. Mislim, da je od vseh turističnih atrakcij ta daleč najboljša na tem otoku. Če ne celo na celih Karibih! In ob plaži je kafič. Precej obiskan kafič. Samo - nobene korajžne punce (na žalost) ni bilo danes tam. Punce v toplesu (če sedijo za šankom) imajo namreč pijačo zastonj. Zanimiva poteza - očitno potem na drugi strani (okroglega) šanka toliko več prodajo, da se račun lepo izide.

Sledijo bistveno bolj dolgočasne zadeve, ogled trdnjave, recimo. In pa spet malo bolj zanimive. Kočerja v Grand Case. Zanimivo. Nobel oštarije, kjer bi za podobno večerjo, kot včeraj, mirno pustila 120 ali še več evrov in domače oštarijce, kjer stane porcija solidnih rebrc (s pravega roštilja na oglje) 5 evrov. In še priloga in pijača in za dobrih 20 evrov se oba najeva. Oh, še fotka ali dve, ki jih posname uradni fotograf ekspedicije in gremo dalje. V Philipsburg. Sprehod in pijačka in malo si prebereva, kam greva jutri - za kam sva se klirala. St-Barth. Uf... Piše v dveh knjiga skoraj isto. "Ridiculously expensive island which even the richest find out as very expensive". Ma, za pivo bova zbrala, večerja bo pa verjetno na barki. Ta ni zmešano draga, mislim pa, da bo tudi po kakovosti kar za preživetje. Sva kupila veeelikooo mesa.

Še sprehod ob obali, kjer se zvečer ne dogaja prav veliko, nekaj se pa le. Še najbolj zanimiva je reklamna predstava enega izmed operaterjev mobilne telefonije. Predstava tipa talenti z nastopi lokalnih nadebudnežev. Zmagovalca vrtenja obročev okoli pasu čaka celo nagrada: porcija sladoleda v lokalni slaščičarni. No, še najbolj bizarne so bogato obdarjene

(in nekatere celo zelo-zelo okrogle) go-go plesalke. Tako so skakale, da sem se že malo bal, da jim tisti bogati obdaritvi, ki sta (jasno) skakali vsaka v svojo smer, ne odletita preko rame. Ponoči prispeva in na čveku se nama pridruži še Igor. Malo pomezimo, malo popijemo in veliko počvekamo. Še eno mnenje pridobiva o St-Barthu. Bolno drago da je tam. Ah, ja...

Dame in gospodje - različni pogoji pri šanku - kje je sedaj enakopravnost?

Fotograf in njegov motiv

In turist brez fotiča

Ko da jumbo gas...

... in poleti

Marigot s trdnjave

Lokalna birtija

Lepotica na pomolu

Philipsburg in njegova pisana uličica

Štant na plaži

Takile smo parkirani skupaj

Gremo pod mostom

10. marec 2012, sobota

Sint Maarten - St. Barts

Darko se loti popravljanja pohišstva, jaz se zakopljem v kopalnico. Ura teče, nič ne reče in kar naenkrat je čas za odhod. Še avto oddamo in marino poračunamo in via dvizni most. Že včeraj na imigraciji so mi povedali, da se je potrebno javiti, sicer me bodo iskali po zalivu. In verjamem, da je tako, so natančno vedeli, da sem v laguno priplul iz Francije. Potem pa nekaj časa še motorirava in potem se dvigne ravno pravi veter za prijetno jadranje.

Ob treh sva sidrana pred Gustavijo in lepo v dingija in na (kam drugam, kot) na immigration - prvo in zadnje srečanje z vsakim otokom). Zanimiv sistem imajo, vsak si sam vnese podatke v računalnik. Pa se zatakne. Zatakne se pri home portu. Mašina ne pozna Izole. Ampak. Ta mašina ima tudi mašinovodjo in ta lepo doda v šifrant svetovnih luk še našo malo Izolo. In naslednji Izolan tukaj ne bo več imel težav (le zanima me, če mu bo jasno, zakaj). No, nobenih težav ni niti s potnimi listi. Ti jih sploh ne zanimajo. Jasno, to je EU, to niso policijske ZDA! Bi bilo zanimivo preveriti (samo naj to dela kdo drug!), kako globoko pod zemljo bi me zaprli, če bi na USVI prišel brez pasoša...

Otoček in še posebej majhna Gustavija me šokira. Prav čisto nič, ampak res prav čisto nič, ne paše na Karibe. Vse je urejeno, vse je mirno in vse je sterilno čisto. In prebivalci so beli. Črnih je manj, kot v Ljubljani. Na celém otoku sva videla dva ali tri. In nič latinotov. Črnci so menda imigrirali na sosednje otoke, ker tukaj ni nič raslo. No, sedaj raste. Ridiculously expensive turizem. Samo, bova preverila cene kasneje. Najprej malo na sprehod po otoku. Tako je majhen, da bi ga celega lahko prehodila peš. Če bi hotela. Pa nočeva. Greva pa na mast-si, ogled pristajanja avionov tik preko glave na prelazu. Spet je prelet podobno nizko, kot na Sint Maartenu, morda še nižje, kakih deset metrov nad glavo leti frčoplan in potem zavije strmo po bregu in pristane na stezi v dolini. Še ena stvar, ki je bolj zanimiva, kot vse plaže skupaj. Res enkrat pogled na letalo, ki najprej misliš, da te bo povozilo, potem ti naredi piš nad glavo in trenutek kasneje ga lahko opazuješ od vrha navzdol.

Pa čez hrib na mirador in po miradoru in foto-sešnu žejna na pivo. In še eno. Darko časti za njegov prvi landfall na Karibih. Časti na tem ridiculously expensive otoku. No, izkaže se, da eno pivo niti ni pretirano drago, štirinajst na koncu jih pa stane toliko, kot je bil captain's dinner prvi večer. Je pa zato kelnerca bela (kje je že bila nazadnje bela kelnerca?), Francozinja, in ko položi pivi na mizo, strumno nazdravi slonte. Je slovenščina res tako podobna keltščini? Kakorkoli, ko po drugem pivu že hočeva oditi, se za šank usede muskontar in v roko vzame kitaro, za uho pa zatakne mikrofona. Tako tehnično dovršeno igra, da (vsaj meni) jemlje sapo. Doživi burne aplavze občinstva in dve gospe, skupaj stari preko sto let, večino koncerta preplešeta. Ena je po vsem sodeč njegova mati. Tudi repertoar je dober od Paco de Lucie in Buena Vista Social Club pa do Louisa Armstronga in podobnih. Dve uri in pol igra brez predaha in z Darkom sva si edina, da deluje na pogon koke. Ali pa je neverjetno hiperaktiven, kar je manjša verjetnost. Kakorkoli, ko konča, se kafič izprazni prej, kot midva uspeva popiti zadnje pivo.

In nato le še dooolga pot nazaj do dingija in potem na barko, nekaj še pomeziva in dan je uspešno pospravljen pod streho.

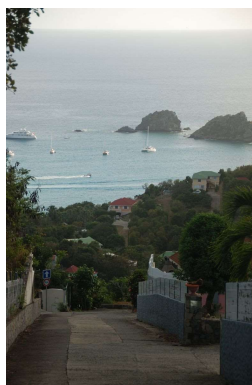
Gusarji prihajajo

Šok - vse je urejeno

Gužva na sidrišču

Sightseeing

Gustavia

Francoski umotvor avta z nalepko St. Bartsa

Riva je še posebej urejena

Kaktusi povsod, kje si tropska vegetacija?

Avioni pristajajo - no, ja...

Rože pri hišah nad morjem

Balinarji

Muskontar

11. marec 2012, nedelja

St. Barts

Vstaneva z malo težjo glavo. To je od pameti, definitivno. Sva tako pametna, da kar boli. In ugotavljava, kako so hladni soft drinki najboljši zjutraj. Pa ven in na ogled Shell beacha. Ni, da bi se ustavljala, greva dalje. Miljo ali dve, na jug otoka. Anse du Gouverneur. Plaža je lepa, na njej pa veliko enakomirno razporejenih (midva tako ocenjujeva) košev za smeti. Odplavava do tja in namesto košev s smetmi so table v stilu Keep the island clean in nekaj o tem, da se za pasom mivke trudijo spet posaditi vegetacijo. In jo zato celo zalivajo. Meni zglada, kot bi zalivali plevel. V tropih. Ok, roštilj za zajtrk in opoldne dalje.

Tokrat na severni del. Odjadrava lagano engleski, za otokom sva. Vala ni in vse skupaj je res prijetno. V Anse du Grand Colombier pa na bojo. Zadnjo. In malo delava, malo mizariva (ok, to predvsem Darko) in se malo kopava in malo prebereva pilote za naprej. In ura je polnoč. Dan, ko nisva kaj bistvenega doživela in ne bo padel ravno v anale Karibov.

Shell beach

Vila na pečini

Vulkanski otok

12. marec 2012, ponedeljek

St. Barts - Saba

Noč je bila mirna, a kratka. Do danes sem delal in si pripravil stvari za upload. In računam, da v Gustavii najdem WiFi. Odveže se torej in via pomol v Gustavii. Clearance. Pa naju ustavi cost guard in napoti na sidrišče. Pa tako, tudi prav. No, ko sva se zdingirala na obalo in opazovala rolanje precej večjih jaht, sva bila celo hvaležna, da nisva tukaj. Mrtvo morje v luki je precejšnje, precej več, kot bi pričakoval po dogajanju zunaj. Vetra je 3-4 Bf, nič več.

Kakorkoli, clearance naredim tako, da v računalnik vnesem svoje podatke, zadevo sprintam in mojster mi jo poštemplja. To je vse. Nobenih pasošev. Nobenih papirjev. Evropska Unija, šengensko področje. Še internet geslo mi da in nekako uploadam stvari preko njihovega neta. Nekako. Zelo počasi gre. In potem via Mala in z Malo via Saba. Prav prijetno jadrava. Počasi, a prijetno. In potem si morava celo z motorjem pomagati, da bi prispela do časa na immigration. Vmes se zgodi nekaj neverjetnega. Res neverjetnega! Izgubil sem stavo. Ej, mogoče se bodo pa gospe spet hotele kaj staviti z mano, sedaj ko vedo, da nisem nezmotljiv. Živel jaz! Jap!

Saba naju oba pričaka odprtih ust. Najinih, ne Sabinih. Tako drugačna je od ostalih otokov tukaj naokoli, da jemlje dih. Kot bi priplul do Filicudia v Liparih. Najprej se že iz knjige podučiva, da je druga najbolj scary stvar na otoku pristajanje na

njihovem letališču. Druga najbolj skeri stvar! Prva je vzletanje. In ko ga vidiva kako zgleda, nama je takoj jasno, zakaj. Kakor, da imava džiro letališč, ne Karibov. Na vseh teh otokih so glavna atrakcija (za naju) letališča. In ko priplujeva do luke, tudi počasi razumeva Mujota in Hasota iz onega vica: "Mujo znaš li ti gdje je Pariz?" "Ne znam." "E, Mujo, to ti je hiljadu dvesta kilometra od Sarajeva." "Auuu, što mora da su to strašne vukojebine." No, Saba je devet tisoč milj od Sarajeva...

Klirens narediva kar pri port policajki, immigration in customs so trenutno na letališču. In ko jih pokličem, mi povedo, da port policajka tudi vse zna in da res ni treba, da bi oni hodili sem. No, se vozili. Zanimiv otok. Avtoštop je tukaj nekaj povsem normalnega. Saj, ko imajo pa samo eno cesto. In ta se imenuje The Road. In glavno meso je na vrhu hriba in se imenuje The Bottom. In do njega vodi 800 štenj iz The Ladder Baya. Res bizarno. Ampak, to bo na sporedu jutri, danes je roštiljada s tortelini, kot prilogo. Zame sanjska kombinacija. In po roštiljadi je na sporedu naliv in po nalivu - mrtvo morje. Grozno mrtvo morje! Na boji naju rola bolj, kot na poti preko Atlantika. Če bomo danes kaj spali... In za to bojanje smo celo plačali. Po osebi, ne po barki. In sva tukaj lahko cel teden, je rekla teta iz urada narodnega parka. Ma ja, seveda! Če ne bi bila noč, bi se že sedaj prestavila drugam. Ponoči pa ne bi iskal drugih boj, ki jih tukaj kar mrgoli. Ampak. Za nas so tiste oranžne. Štirinajst jih je na celem otoku, pa nikoli ni gužve. Danes nas je štiri ali morda pet jadrnic. Sanjsko za karibske razmere.

Lokalni kafič v luki

Štenge do The Bottom, osemsto jih je

Diving spot je verjetno čudovit, ker ni skoraj nikogar

Sončni zahod, dramatično

13. marec 2012, torek

Saba

Ova noč definitivno opet nije bila moj dan. Takega rolanja že dolgo ni bilo. Ob dnevu se prestaviva nekaj milj nazaj na sidrišče pred luko. Še vedno je precej rolajoče, je pa precej bolje, kot ponoči. No, precej bolje je tudi zato, ker takoj zdingirava na obalo. Tam ne rola. In potem strumno proti The Bottom. V breg. V breg! In prisopihava v odštekano kotanjo, glavno mesto države. Premore vse državne institucije in še več! Poleg tega ima še tri cerkvice, dva kafiča in en nedeljski kafič, kitajsko oštarijo in en kiosk, ki naj bi bil trgovina. Pa še urgentni blok prve pomoči (ne morem se odločiti ali spada v kategorijo kontejnerja ali barake), dom za ostarele in muzej. Muzej pravzaprav ne vem česa. V eni privatni hiši je, na vratih je napis muzej in skozi okno se vidi en kup zarjavelih skodel, singerica in podobna stara šara. Skratka: tako bizarno, da je name naredilo velik vtis. In vse hiše so lesene. Tudi vladna palača. Res je to glavno mesto, ki je devet tisoč milj od

Sarajeva.

Ima pa The Bottom (400 metrov nad morjem) tudi univerzo. Medicinsko. In tristo študentov iz Združenih Držav. Podobno kot Grenada. In to je za otočane ogromen biznis. Baje. Študente imajo nastanjene po (lesenih) domovih. Ampak, naju študentke ne zanimajo. One imajo okoli sebe dovolj študentov. Midva greva dalje. Strumno v breg, v Windwardside. Pa je vmes bližnjica in ker se ne moreva zediniti ali naj greva po bližnjici ali nadaljujeva po cesti, se razdeliva. Jaz po bližnjici, Darko po cesti. In na cesti je zapora in pred zaporo je potrebno čakati. Ok, avtomobili morajo čakati. In ker je Darko medtem že našel štop, čaka lepo v avtu v koloni. Jaz pa rintam v breg in pririntam na cesto in rintam po cesti in se zdim že kar malo blesav sam sebi, ko se od zadaj končno pripelje moj prevoz. Kakorkoli, od tam, ko prisedem k Darku in starejšemu gospodu, sem v Winward Sidu tako rekoč v trenutku.

To mesto je neprimerno bolj turistično, kot The Bottom, ima celo (en) hotel. Ampak. Najprej kupim magnetek. Tukaj se ni za zabavati. Potem greva na pivo. Sva slišala, da v eni (izmed štirih) restavracij nudijo za svoje goste internet. Uploadam in pogledam pošto. Darko tudi. Popijeva pivo in naprej. V Hellsgate pogledat letališče še iz vrha. Res je impozanten pogled. Nisem čisto prepričan, če to kar vidim ni le letalonosilka, prislonjena na obalo pod pečine deset ali dvajset metrov nad morjem.

Pa spet peš nazaj v Winwardside in v edino oštarijo, kjer nudijo kosila. Ostale imajo le večerje. Pa še to ne vsak dan. Moram poravnati stavo od včeraj. Potem pa v hajking. V krokih in japankah. 1064 stopnic vodi na najvišji hrib Kraljevine Nizozemske. In greva. No greva samo kakih sto višinskih metrov do prelaza, potem se preusmeriva v peš pot nazaj v The Bottom. Vrh je tako ali tako v oblakih in verjetno je tako veliko večino časa. Še na prospektu je v oblakih. In zame je to spet neverjetna dogodivščina. Z mahom poraščene stopnice vodijo skozi deževni gozd (ok, ni niti približno tak, kot na Tobagu, je pa neprimerno lepši, kot na vseh teh otokih naokoli). Uživam. Indiana Jones and the Treasure on Mt. Scenery. Darko se mi že malo posmiha in samo čakam, kdaj me začne klicati Indy.

Po točno eni uri pritrekava skozi goščavo do The Bottoma in ker je edini kafič že zaprt (kitajc ne šteje in pika), poštopava kamionarja in naju odpelje v luko. Če povem, da mi je vmes bilo že žal, da sem živ (in Darku tudi), je takoj jasno, kako je mojster s tovornjakom vozil po klancu navzdol. Roller coaster ni nič v primerjavi s tem, kar sva doživela. In celo čudežno preživela! Pa k latinotu na enega Presidenteja (za pomiritev živčnih končičev) in na barko. Tuhtava, kaj bi jedla in morda zvečer spet prižgeva luč v kokpitu (tako, kot včeraj) in iz vode potegneva kakega metrskega šarkiča. Cela jata jih je plaval pod barko okoli luči.

Cel dan sva hodila in tudi nekaj prehodila. Predvsem višinskih metrov se je nabralo kar spodobno število. Otok je res odštekan in vreden ogleda, vprašanje kdaj bom spet videl kaj podobnega. Tako odmaknjen od sveta in tako malo turistov je tukaj, da smo se pozdravljali z vsakim domačinom, ki smo ga srečali. Neverjetno. Na otoku je menda deset taksijev, samo nama je že teta iz narodnega parka včeraj rekla, da je to čisto brez veze, tukaj vsi štopajo in vsak pobere štoparja. Res je. In kdaj smo kaj takega nazadnje lahko doživeli v Sloveniji? Otok je popolnoma brez kriminala. Sanjska dežela za popotnika. Klirens imava za danes, pa so vrata kontejnerja, kjer prebiva harbor master odprta in mojster notri leži za pisalno mizo kot John Wayne, z nogami, ve se kje. Če smeva ostati do jutri? Jap-nou-problem.

Tipična hiša

The bottom

Suvenirdžinjska, kjer imajo celo magnetek

Letališče ali letalonosilka

Tukaj se začneja 1064 stopnic do vrha otoka

Jaz uživam v džungli

14. marec 2012, sreda

Saba - Statia

Ob petih - au! Orcamo, kolikor pač lahko v 5 Bf NE in v slabih štirih urah sva na bojišču pred Statio. Boj je spet dovolj in morje je dovolj mirno. Nekaj konkretnega pojava in v dingi na klirens. Pa sva malo Balkanca - upadeva direkt v customs office in nama lepo povedo, da je vhod drugje. Pa iščeva in najdeva port office. In plačava dolaršone za ... ne vem več za kaj. Glavno da plačava. In nazaj na ista vrata kot prej. Tokrat nama ne razlagajo več, kje je vhod, ampak naju raje pospremi skozi njihove prostore na pravo mesto. Njihove prostore ... no ja, vse skupaj je v kontejnerju. Customs in immigration. Težko se je izgubiti. In piševa in riševa silne papirje in sva klirana. Očiščena stopiva še do marine parka in plačava bojanje. V luki je narodni park postavil boje na sidrišču in sedaj lahko kasira - sidrat se zaradi toliko boj itak ni več kje na komot. Glavno da kasirajo. Saj ni veliko, samo par dolarjev tu in par tam in skupaj nanese. Ko hočejo še vstopnino za peš pot do kaldere, se pa Darko upre. Aja? Potem bo šel pa jutri in če bo šel bo pa kupil.

No, to slednje se dogaja že v Upper Townu. Ta je na klifu, Lower Town pa tam, kjer je пристanišče. Vsaj nekaj je tu logično. Sta pa oba naredila name dokaj dober vtis, vsaj po tistem, kar sem predhodno prebral o otoku. Zabačeno selo, polno podrtij. Jaz jih na svoji kratki poti nisem videl, Darko pa v celem dnevu le nekaj. Toliko, kot kjerkoli drugje. So pa poti lepo tlakovane - neprimerno lepše, kot na bolj znani (in nobel) Anguilli ali Sint Maartenu. No, saj res ni ne vem kaj, ampak pričakoval sem vse kaj hujšega. Še posebej, ker sva danes naredila še nekaj dodatnih milj stran od Sarajeva.

Kakorkoli, Darko gre malo naokoli. Na treking brez plačane treknine. Treka po goščavi, polni kač (pa sem nekje prebral, da jih na Karibih ni) in ostalih divjih zveri (kokle s piščeti) in pritreka do roba kaldere. Lepi razgledi. Tudi na - letališče. Spet letališče, tokrat za spremembo normalno. No, razgled na oni del otoka, kjer je rafinerija (ali kaj vem kaj - nekaj v zvezi z nafto je) ni najlepši. Zgleda, da je to za te nizozemske otoke normalno. Tole ni prvi karibski otok s to industrijo. Normalna je pa zato karibska muzika, ki jo špila deset mladeničev in mladenk. Ob cesti. Sama tolkala. In z njimi mirno proizvedejo melodijo. Zanimivo in prijetno za uho.

Meni se ne dogaja kaj bistvenega. Delam celo popoldne in šele zvečer se pridružim Darku na kopnem. Imam neverjetno hiter net. Uploadi šibajo skoraj tako hitro kot doma na optiki. Je pa zanimivo, kako sem ga našel. Public hot spot je in za prijavo potrebujem uporabniško ime in geslo. Nikjer pa ni podatka, kako se ga dobi - kar s kreditno kartico, kot sicer, ne gre. Pa probam ono geslo admin/admin kar tako, za štos. In - prime! Živela informatika in neskončne varnosti. Saj uporabniki imajo verjetno gesla v stilu 9hkj5w87qo63dg5, šefu se ga pa ni ljubilo spreminjati...

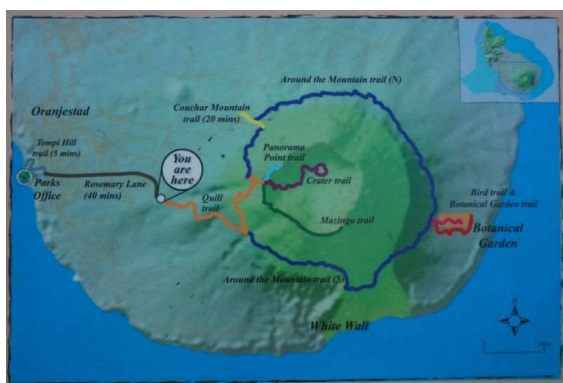
V hotelčku na plaži, pred katerim smo bojani je ob sredah BBQ večer. In danes je sredo. Pa poskusimo srečo. Lobsterja imajo, nimajo pa več riža. A-ja-ja-jaaaah! Pa naju napotijo h konkurenci. Bolje to, kot pa da ob osmih zvečer spet zalaufajo kuhinjo. In greva in prideva. Tole je še boljše, kot prej. Sami domačini in prav tako dober gril. In brez terasa tanc muzike, ki jo izvaja Duo Nikadčuo. Samo. Priloge imajo, nimajo pa lobsterja. Ah ja, plan B. Meso bova jedla. In potem samo še do dingija in na Malo spat.

Saba v jutranjem soncu

Trdnjava, kjer so prvi na svetu priznali neodvisnost ZDA

Pot na vrh

Rakci 300 višinskih metrov nad morjem

A-ja-ja-jaaaah! Gusarji so mu glavo sneli in jo na ogled dali

nekateri parkingi so rezervirani

Muzej pred vladno palačo

Muskontarji

Solist

Trdnjava

15. marec 2012, četrtek

Statia

O današnjem dnevu raje ne bi izgubljal besed. Od šestih zjutraj do osmih zvečer delam in Darko mi nudi vsaj moralno oporo. Odličen admin net je potrebno izkoristiti, kaj vem, kdaj bo spet prilika. 35 mailov imam za obdelat in kakih 15 to-do zastavic zbrisat iz Outlooka. In se mi pridruži in pomaga vsaj pri iskanju marine. Kaj drugega mi na žalost ne more pomagat, čeprav vidim, da bi mi rad, da čim prej izplujeva. Pa na žalost ne gre. No, zvečer je zastavic samo še za vzorec. Vsaj nekaj. In oba imava v žepu letalske karte. Darko do San Juana, kjer bo prestopil na Condorjev let za Evropo, jaz pa letim v Evropo kar iz Guadelupe.

Nama je pa zato popoldan popestril obisk coast guarda. Korektni možakarji so malo prepisali ladijske papirje, preverili kako je z varnostjo na barki, malo poklepetali in zadovoljno odšli. Itak imam vse po pe-esu in taka srečanja so mi prej v zadovoljstvo, kot muka. Pa še delo sem lahko odložil za trenutek.

No, Darku se je dogajalo bistveno več: klirens je naredil. Naporna zadeva. Zato je bilo potrebno sesti v dingija, prižgati motor, se odpeljati do dingi pontona, ugasniti motor, privezati čoln, nadaljevati peš do immigration, odpreti vrata, ... skratka, njemu se je ful dogajalo.

Večerni pogled na obalo...

... in na morje, kamor je padlo sonce

16. marec 2012, petek

Statia - St. Kitts

Zgodaj odrineva in nekaj časa lepo jadrava, pod St. Kitts pa najprej padeva v popolno bonaco, kasneje se veter dvigne, ampak točno v kljun. Ob enajstih sva sidrana ob dvanajstih klirana. V dva urada je bilo potrebno zaviti. Spet. V enem se plača, to je port authority, v drugem ureja papirje. Tri tete sedijo notri. Ena je šefica. Ta bere Dr. Roman, tako smo jo spoznali. Druga je policajka, z web kamero na stativu pred računalnikom in vzdihom, koliko dela ima, ko mora dva pasoša poštempljati - spet ni bilo težav v prepoznavanju. In tretja je carinica. Prepoznamo jo po tem, da je sama sebi všeč - definitivno neprimerno bolj, kot nama z Darkom obema skupaj. In me pobara did-ju-priper-esiklir? Jasno, da nisem, sem parkrat že probal in nikjer tega niso imeli. Kar zmrači se ji pred očmi od bolečine, ker bo morala vnašati podatke in v trenutku zbistri, ko ugotovi, da je ona forma za BVI še vedno v statusu "pending". Kar to bo ponucala, pa bo klirens vnesen. Ampak. Anton sem jaz, to ugotoviva hitro. Samo kdo je Vanesa? Darko ni. A-joj! Ju-ar-not-Vanesa-ou-nou-aj-mast-enter-jor-dejta-ar-ju-šur-ju-ar-not-vanesa. Kakšen napor!

Popijeva pivo, preveriva pošto, Darko oddingiga na Malo, ker se sosedje odpravljajo in so malo panični, da imajo sidro pod Malo. Jasno, da ga nimajo, ampak... Potem pa po rentiča. Prvi je 137 dolarsonov. Ameriških. Drugi samo 91. In kako se začudijo, ko poveva, da ga ne rabiva za ta denar. Da so neukusno (pre)dragi. In dodava, da nisva iz križarke - to za opravičilo in za razumevanje situacije. No, potem se niti ne čudijo več, potem jim je situacija jasna. V luki sta namreč dve ladji in shopping mall pred njihovim dockom je zabasan z belimi turisti. In prodaja se pivo in souvenir. V vseh variantah. Ko pa zapustiva BTC in stopiva v mesto, sva v trenutku edina bela. Domačini so vsi črni. In mesto je tipično karibsko mesto, prav zanimivo.

Pa tako malo špansirava in nato na avtobusno postajo in na bus do Brinestona, edine Unescove dediščine na Odvetrnihi otokih. Ko najaviva izstop, se vsi masmihajo. Najbrž zato, ker se na turistično točko peljeva z busom, si misliva. Pa ni bilo. Od avtobusne postaje rintava v hrib. Brez piva, še vode nimava in nobene oštarije ni vmes. Na tretjini poti je varnostnik in ko se že vidijo zidovi, je mitnica za vstopnino. Ampak, to je šele na dveh tretjinah poti. Ah, ja. Kot bi šla iz Tacna na Šmarno goro. In na vrhu je končno kafič. Pijeva lokalno pijačo (največ tekočine za najmanj denarja). Okus ima po Bazooka Joe čik gumijih in barvo kot malinovec. Z dodatkom CO2. Pa film in ogled muzeja. In ura je za domov. Preden prideva peš do avtobusa, bo mrak. Ampak. Ni nama treba pešačiti. Odhajava, ko zadevo zapirajo in poštopava kar posadko mitnice, ki odhaja domov. Do avtobusne postaje smo tako tik-tak.

In na avtobus. Definitivno najboljši način prevoza na Karibih. Namesto 137 dolarsonov za rentiča, naju je pot stala 5 dolarjev. In še prej sva bila in pot je bila zanimiva. Avtobusa v obe smeri sta bila prava, kot se šika. Vse razlupano, le avtoradio sta imela super moderen. In zvočnike tudi. In muzika je bila prava, karibska. Tako po ritmu, kot po decibelih. Nazaj grede sva celo videla, kako se na tem otoku transportira roba in otroke. Avtobus se ustavi, teta na busu sprejeme dve vreči in kakih pet let starega otroka, se z njim pelje nekaj kilometrov, ustavi bus in vse skupaj preda dalje. In se peljemo naprej. In domorodci nadaljujejo s pozibavanjem v ritmu glasne muzike. In šofer divja, in polaga ovinke.

Večer je, ko sva nazaj v Basseterre. Malo še naokoli. Vse je v karibskem razpoloženju. Največ muzike je na avtobusni postaji, kjer je vsak avtobus svoj center zabave z nadebudnim didžejem in vrhunsko glasnostjo. No, najglasnejša je vseeno muzika v centru mesta, pred circusom, kjer špila band v živo. Neverjetna kakovost oken na okoliških stavbah me preseneti. Vse šipe zdržijo ta decibelski presing. In v dingija, odložiti na Mali odvečno robo in naprej v gostilno na rivi. Dingija parkirava pod mizo, splezava preko ograje in povečerjava vsak svojega red snapperja. Poceni sta in odlična. Malo nostalgije po Jadranu, kjer se večinoma jedo take ribe - v kosu, skupaj s kostmi in kožo. Le omaka (na srečo) ni bila tržaška. Večer je tako tudi pospravljen pod streho, nekaj malega še pljuckava na Mali in opazujeva življenje na kopnem. Zanimivo. Kombi je imel zadaj namesto dveh rdečih luči eno zeleno. Vidi se, da smo sredi morja...

Utrdba na skali, do kamor sva rintala v breg

Utrip metropole

Prodajalka

Branitelji kolonije

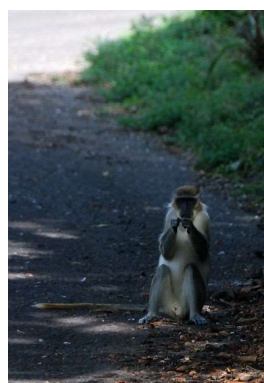
Zabava na glavnem trgu, circusu

Utrdba -pogled z morja

Tržnica?

Opic je vse polno - kot na Gibraltarju

Utrdba - pogled z viška

Pevec in pivec

17. marec 2012, sobota

St. Kitts

Huston, we have a problem!

WC crknjot. Ne pumpa več dreka v morje. Melje, melje, pa ne zmelje. No, po veliko matranja nekako le spumpa, samo to nekaj ni v redu. In se spraviva v popravilo. Vse razstaviva. Traja, ker se sproti učiva, kako je zadeva sploh narejena. In ugotoviva (pametno, kot pametna pač sva), da je problem v laseh, ki se navijejo okoli noža maceleratorske pumpe. Dame brez urejenega bikinija nimajo na sekretu od sedaj dalje več kaj iskati! In vse skupaj sestaviva in testirava in - ne dela. A-ja-ja-jaaaah! Sedaj imava šele problem. Razlog je (po nekaj tuhtanja, le stuhtava) v zamašenih ceveh. V cevi za odtok je toliko kamna, da je efektivno debela manj, kot centimeter. Vsaka pečka jo lahko zamaši. Kaj takega še nisem videl!

Sledi demontaža vsega živega in pucanje cevi in ponovna montaža in spet demontaža in montaža in ... Darko se vmes zapelje še v mesto in kupi nove cevi za vodo. Ugotoviva namreč, da pušča med pumpo in ekspanzijsko posodo. Če se električarji lotijo vode, jo pač rihtajo integralno. Dobro je to Zlatko (na)povedal. Ni pa povedal, da je cev, ki je bila notri vtaknjena, z napako. Del jo je bil posnet in je bila stena čisto tanka. A-ja-ja-jaaaah! Saj ni moglo biti drugače, kot da pušča. Upam, da je edina taka.

Kakorkoli, dvanajst ur delava, da je barka končno spet operativna za sranje in umivanje. In se umijeva, pojeva pašto in greva spat. Utrujena nekaj od dela, največ pa od lovljenja ravnotežja na zibajoči se Mali - bočni val je in skoraj ni vetra. Zmagovita kombinacija za roling.

Poapnenje žile? Ne, okamenitev drekovoda!

18. marec 2012, nedelja

St. Kitts - Nevis

Ker včeraj tega nisva naredila, morava danes na clearance. Danes je nedelja in ob nedeljah se tukaj skoraj nič ne dogaja. No, dogajajo se maše. Karibci so več ali manj vsi versko fanatični in posledično temu ob nedeljah ni za dobiti niti hladnega piva. Edini, ki delajo, so - Kitajci. No, nekako to spraviva pod streho, pozabiva na frišen kruh in odjadrava na Nevis.

Je pa plovba zaznamovan z vdorom v moj paypal račun. Eni mojstri so provalili vanj in začeli služiti, plačeval naj bi pa jaz. E, nečemo tako! En mail v domovino in enih petsto dvainšestdeset raznih fint je bilo dovolj, da je račun spet osvobojeno in

neodvisno ozemlje. Upam. Saj preko paypal niso velike številke, so pa. In če jih je veliko, je tudi vsota kmalu lahko visoka.

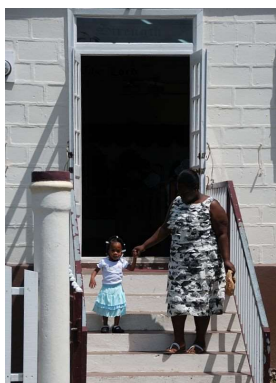
Situacija je tudi na Nevisu podobna, kot na St. Kittsu. Jasno, nedelja velja tudi za ta otok. Z veliko sreče dobiva carinika (v civilu), pri ostalih uradnikih se pa zaplete. Port takso nekako uspeva plačati šele proti večeru in še to s pomočjo domorodcev, ki po telefonu pokličejo uradnika kar domov. In končno vidim tudi uradnike v kratkih hlačah in japankah. Vse je opustelo, le iz cerkva donijo grozeče pridige in (kdo bi si mislil!) celo izrazoslovje tipa maderfaker. In to preko ozvočenja, ki je primerljivo le še z ozvočenji v avtobusih. Po decibelih, seveda. Po nekaj kilometrih hoje le dobiva pivo. In net, da preverim paypalso situacijo. Saj, lahko bi se peljala s taksijem, pa se nočeva. En izmed taksistov je prav posiljen, ves čas nama sledi z avtom in vabi. Tako sitni pa tudi Arabci v turističnih krajih niso.

Nevis

Glavno, da je petelin na vrtu finančnega ministrstva

Pred cerkvijo z ozvočenjem, kot se šika

Pred beach barom

Hiša kar tako

Tudi banko imajo za nekaj tisoč ljudi

Usoda masovnega turizma

19. marec 2012, ponedeljek

Nevis - Montserrat

Ponoči izplujeva, cilj Montserrat. Ime ima po samostanu nad Barcelono, štiri tisoč kot oglje črnih prebivalcev pa je angleških državljanov - kdo bi to razumel? Podnevi priplujeva. Malo sva izgubljena, samo dve barki sta na sidrišču. Čudovito! Se bo ponovila Saba? Not exactly! Helou-gajs-hau-ar-ju? Fajn-end-ju? Ou-grejt-tudej-is-sent-petrik-dej-ic-nešnal-holidej. Ou-iznt-it-on-seventint?

Jes-jes-men-bat-seventint-vas-sat-dej-men-so-tudej-is-mondej-end-tudej-is-nešnal-holidej-men-end-evriting-is-klouzd-me n. A-ja-ja-jaaaaah! Torej sva v big trouble. Ne zaradi St. Patrick dneva in vse s tem povezanega (beri: pitja Guinnessa). Ne, to nama je že vseč. V dreku sva zaradi praznika. 40 dodatnih dolarsonov nas zabava košta. Za over time carinikov. No, pa požreva ta knedl in plačava, narediva še immigration in port duties in v pogajanja. Tokrat s taksistom za Tour de Ile. Mojster me je poklical po 16. kanalu takoj, ko sva vrgla sidro. Najprej sem mislil, da me kliče coast guard in se celo javil. No, bil je taksist. Na 16. kanalu! Kaj so tukaj vsi taksisti tako zopni?

Pogajanja so trajala in trajala. Začela so se pri sto dolarjih in se niso premaknila z mrtve točke. Nikakor se nismo mogli zediniti za ceno in količino. Če smo dorekli ceno, nismo dorekli, kaj za to dobimo in obratno. Heissenbergov princip nedoločenosti - tako priljubljen pri mutivodah. Mučno situacijo preseka Darko in se zmeni s sosedom taksistem za 40 dolarsonov. Za točno dorečeno turo. In gremo. Skupaj z ameriškim vandorvcem in kanadskim parom s sosednje barke. Montserrat, kaj bi djal... ne prav izrazit deževni gozd in na koncu tega gozda - Pompeji. No, to slednje je izrazito. Ognjenik je še živ in iz njega se kadi. Pod njim pa - Luna. Ni sicer tako lepa za oko, kot na Lanzaroteju in nasloh ni okolica lepa. Daleč od tega. Je strašljiva. Pompeji, dobesedno. Sprehajamo se po hišah, ki so bile še desetletje ali toliko nazaj polne življenja. Sedaj je pa vse zavito v vulkanski pepel. Hodimo po pepelu, ki se strašljivo dviga izpod japank in si ogledujemo zapuščene sobe, kjer je še vedno vse, kot je bilo takrat. Na zidu so omare in v omarah registratorji in na registratorjih pepel. In bazen v hotelu je poln pepela namesto vode. Bizarno in grozljivo. In zanimivo.

Nazaj grede se ustavimo in izstopimo v glavni vasi (mesto definitivno to ni!). Na proslavi St. Patrick Day. Neverjetno bizarno. Vsi črni. In nekaj belih obiskovalcev. Ampak. Črni so oblečeni v irske narodne noše. Še naša immigration policajka se znajde tam. Oblečena v (preozke) rdeče pajkice in zeleno mikico z napisom Bar Staff in podnapisom Guinness. In na štantih prodajajo magnetke z irskimi klobučki. In irske kape in irske kikle. In točijo Guinnessa (v flašah, hic!). St. Patrick Day je bil v soboto, samo tukaj ga praznujejo cel teden. Praznujejo tako, da ne delajo. In jedo in pijejo in se pozibavajo v ritmih (pre)glasne karibske muzike. Državni praznik. Vem za ljudi, ki gredo na ta dan v Dublin na pivo. Brez veze! Tisti, ki St. Patrick Day ni proslavljal na Montserratu sploh ne ve kaj je to St. Patrick Day žur!

Vsekakor lahko mirno trdim, da je bilo 40 dolarjev za prevoz pametno potrošenih. Tudi šofer je bil kul. Ne glede na to, da je opozarjal, da se je treba privezati. To sicer ne bi bilo tako čudno, če tega ne bi počel s steklenico Heinekena v roki. Ko bi vsaj imel Guinnessa, saj je vendar St. Patrick Day! Na koncu turneje rešiva še dva Angleža gotove dajatve štiridesetih dolarjev. Sedita pred zaprtim carinskim uradom. In jima v šali rečeva, da očitno čakata, da bosta smela plačati over time. Še par besed in brez komentarja celo pred nama odglisirata nazaj na barko z rumeno zastavo. Klirens bosta počela jutri. Hja, najbrž ne vesta da tukaj St. Patrick Day traja en teden...

Otok zvečer

Royal Montserrat Police Marine & Immigration Dept.

Pompeji? Ne, Montserrat!

Družba obiskovalcev proslave za St. Patrick Day

Pogovor

Še vedno se kadi

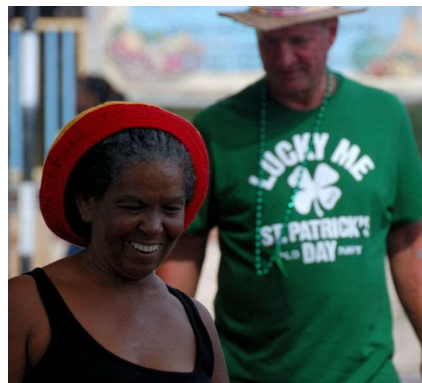
Tok lave skozi mesto

Stopala so prašna zaradi pepela na tleh

Prehrana na zabavi

Gospa na zabavi

20. marec 2012, torek

Montserrat - Guadelupe

Ob zori izplujeva. Cilj Guadelupe. Ne veča še kam, a se bova že česa domislila. Najprej preverim pri Matjažu, kako je s prehodom po kanalu preko otoka. Hja... Nasedel je, ampak se da, pove. Potem bom tudi jaz poskusil. V pilotu piše, da je globina 1,8m in to je natančno toliko, kot imam greza (hvala, kratka kobilica!). Kasneje, ko smo spet v EU telefoniji (živela evrotarifa!), preverim še prostor v marini in timing prehoda pod mostovi v kanalu. Vse špila. Končno znam tudi telefonirati na Guadelupe. Kar malo manjši projekt je to in miselna naloga, ki ji nisem bil kos. Vse številke, ki jih imam, se začnejo na 590 in potem še šest cifer. Pozivna številka za Guadelupe je 590, to tudi nekje preberem. Torej so vse številke v moji brošuri z mednarodno pripono za Guadelupe, kar se mi zdi logično. Šest cifer za en otok je menda ravno prav. Ampak ni. Da pa je treba klicati +590590 in še šest cifer res nisem pomislil.

Pa malo pokvačkava in sva kako uro prepozna. A-ja-ja-jaaaah! Dobrih šest ali sedem milj bo potrebno prepluti v čisti temi, najprej cikcak med koralnimi grebeni po kanalu, ki je "theoretically lit". No, na srečo je prvi del čisto solidno narisano na moji elektronski karti in boje se pokrivajo z onimi v naravi. Konec poti in prehod preko plitvine pa nič več. Tudi prav vse boje ne svetijo. Ampak, nekako se priplaziva skozi blatne pasti in vijugava med mangrovimi. Darko spredaj z očmi na pečlu, jaz za krmilom in ubogam njegove "ena stopinja desno ... ok ... malo levo ... ne, ne toliko, največ dve stopinji, kar stopinjo nazaj pojdi ... ok". In priplujeva do mostu, kjer, jasna stvar, ni v pilotu omenjenih boj. Pa se sidrava, itak sva sama v kanalu med mangrovami. Nekaj pomeziva, našpricava se proti komarjem in opazujeva fosforescenco alg v morju (ali karkoli že to je pod nama). Tako izrazite še nisem videl! Vsaka kapljica ali košček česarkoli, ki pade v vodo naredi bleščeče kolobarje na sicer popolnoma mirni površini vode. Čudovito!

Dan potem

To niso oblaki, to je dim iz žrela vulkana

21. marec 2012, sredo

Guadelupe

Ob pol petih zjutraj se most odpira. Pričakava ga s prižganimi lučmi in na motorju. Tako sem prebral v pilotu, da je potrebno početi. Če ni nikogar, mostu ne odpirajo. In most se odpre in spet je na vrsti plutje po kanalu. Malo levo, malo desno in do naslednjega mostu. Tudi ta se odpre po urniku, ob petih. Do sem sva bila edina, v nasprotni strani pa bodo za nama v kanal vplule tri barke. Ni ravno gužvasto. Je pa zanimivo. In vsaj en malček adrenalinsko. Saj plovba podnevi bi bila povsem običajna, ponoči pa je iskanje poti po kanalu, ki se na več koncih razcepi v rokave vseeno nekaj drugega. In drugače kot ponoči (vsaj del med mostovoma) ne gre. Ti mostovi se odpirajo samo enkrat dnevno, še pred zoro.

Kakorkoli, srečno priplujeva do sidrišča pred Carenageom. Na vrsti je zajtrk in jutranje umivanje, Darko se loti še sprednje kabine in učvrščevanja omar. Ob devetih je čas za pot v marino.

Vse špila. Marinero naju na dingiju pričaka in pomaga privezati. V marini narediva vstop v EU kar na recepciji in cena za privez je - sindikalna. Deset evrov na dan, vključno z vodo, elektriko in internetom, je verjetno najnižja cena do sedaj. In to za resno marino s 1000 privezi v glavnem mestu francoskega otoka. Tako, s čendlerijami, restavracijami, trgovinami in vso ostalo infrastrukturo. Če to primerjam z Izolo...

Malo se ukvarjava z barko, malo štimava pošto, sedaj ko je net. In v trenutku je ura dve popoldne. Nekaj še pojeva in po kosilu v ogled situacije v mestu. Na bus. Malo povprašava (Darko blesti v francoščini) in znajdeva se v mestu - dan potem. Vse razbito, zanemarjeno. Ga ni mesta, ki bi ga videl in bi bilo grše. Revnejše da, grše ne. Še Havana verjetno bolje zgleda. Halo? Center Pointe-A-Pitre je izumrl sredi popoldneva. Ne moreva verjeti in kar malo bluziva naokoli, pa ni nikjer nič. Vse zaprto, vse zaplankano, vse zarezetkano. Plan B. Avtobus in na letališče. Samo. Kje je avtobusna postaja? Ti tukaj znajo malo manj kot nič angleško in v takem okolju tudi Darkova francoščina ni več stoodstotna. Vsak nama odgovori malo drugače. Presek odgovorov je, kaj drugega, kot prazna množica. Na koncu se iz obupa odpraviva peš. Pa se po desetih minutah premisliva. Najdeva gare, samo kateri bus je pravi? Kdo bi razumel te črne Francoze! Pa prikoraka mimo možakar v Sixt majici. Hej-du-ju-spik-ingliš? A-litl-bit-jes. E, najebao si ga, samo što to još ne znaš. Dobesedno obesiva se nanj. In se narediva kupca, ki bi rada na letališču najela avto. In to ravno pri njih. Pa kar pokliče v centralo. Nič nimajo. Gre pa možakar tudi sam na letališče. In midva bi šla z njim. Najprej na avtobus (če nama ga ne bi pokazal, ga ne najdeva, garant). Potem peš preko avtoceste ravno tam, kjer je rondo (res se vidi letališče zadaj, samo niti pomislil ne bi, da bi sam prečkal zelo prometno štiripasovnico ravno na križišču). Sledi plezanje preko ograje in čakanje na Sixtov kombi (ga je mojster poklical, drugače bi pa pešačili nekaj kilometrov). In skipajo nas pred njihovo poslovalnico in nato midva naprej do sosedov, na Hertz. Tam avta nimajo za oglaševani denar, ga pa ima teta za sosednjo mizo. Kar pri Hertzu nam svetujejo, da stopiva do nje. Zanimivo. Kot je tudi zanimivo, da na letališču na Hertzu ne znajo nič drugega, kot francosko.

Kakorkoli, avto dobiva, zdaj pa na letališče. Niti na customs, niti na immigration me sploh ne razumejo, ko jih sprašujem, če rabim kakšen papir, da lahko pridem nazaj z enosmerno letalsko vozovnico. Celo angleško znajo nekaj malega. Diz-iz-iju-nou-stemp-nou-pejperr-forr-ju-ju-arr-iju-sitizn. Ok, ok, samo double check sem naredil.

Pa naokoli. Predstavljava si, da se zapeljeva na kakšno rivo na kakšno pivo. Samo. Otok je prepleten z avtocestami (halo?) in ko zavijeva v mesto ob cesti je - tema. Nič. Vse zaprto, vse zaplankano, še stanovanja so z zaplankanimi okni, da se luči v sobah sploh ne vidijo. Po cestah ni žive duše. Rive ni, samo industrijske cone najdeva. Ah ja. Tri mesteca sva preverila in na koncu še glavno mesto. Nič! Edine žive so bile prijateljice noči v pristanišču. V pristanišču in njegovi okolici. Širši okolici. Ampak, samo one, drugega živega tam ni bilo. No, če sem čisto pošten, dva lokala sta delala: indijska oštarija Maharadža in ameriški KFC, čiken-šit-fast-fud. In Lonely Planet otok opisuje kot biser francoske kulinarike. A ja?

Le v marini so restavracije delale. Usedevala se na pijačo, pa še to predvsem zato, da ne priznava, da sva čisto zajebala dan. Da sva vsaj nekaj našla. Nama pa popolnoma nič ne paše ta okoliš. Gostje so samo beli, še posadke so bele. Neukusno. Kot bi bil v kakem hotelu. In tudi postrežba je klienteli primerna. Nočejo govoriti kaj drugega, kot francosko, čeprav sem prepričan, da dvajsetletna frajla sigurno zna vsaj par angleških besed. Saj smo vendar vsega skupaj le slabih deset tisoč milj od Sarajeva. To pa res še niso take vukojebine, da se ne razume besede toilette (z restrooms nima smisla niti poskusiti) in se bi moralo Heinekenu reči Anjken. Je pa Darko vsaj pogrunatal, kako se po francosko reče, da bi radi plačali: mani-mani. Vsi ostali poskusi niso obrodili sadov.

Point-a-Pitre, najlepši možni del mesta

22. marec 2012, četrtek**Guadelupe - Pariz**

Najprej je na vrsti čiščenje barke, nato šoping in kolikor časa še ostane, ogled otoka. Šoping v lokalnem mallu je zame uspešen. Postanem lastnik novega nahrbtnika, takega, da bom vanj lahko spravil računalnik za romanje v Ljubljano. Ampak, souvenirja še vedno nimava.

Naprej do Saint Anne. In tam - bingo! Za cel mall suvenirdžinjc. Vse sicer prodajo enako robo, ampak izbira je čisto spodobna. In po dobre pol ure sva midva lažja za sto-in-toliko evrov in najini otroci in vnuki postanejo bodoči ponosni lastniki oblačil, bobnov in frač. Saj smo vendar na Karibih in na Karibih so gusarji in pred gusarji se je potrebno braniti. Brez frače ne gre!

In malo na ogled plaže. Končno mivka in palme, ki so nastale po naravni poti. One po resortih so večinoma iz epruvete. Pa vidim napis "Roti" in se pohvalim Darku, da mu pokažem lokalni fast food. Pa sem se očitno precenil v svojem znanju francoščine. Dobiva en kos mesa, ki ga po malo pogajanjih sicer uspeva pretvoriti v sendvič, ampak od rotija je pa to zelo daleč. Hja, toliko skoraj, kot do Sarajeva.

Kasneje skočiva še na pive in - problem. Tu-bir-pliz. N-ž-parl-inglis (ali tako nekako). No-pol-dej-pa-dva-pira-na-mizo-baba-butasta. In mislim, da je bil izraz na najinih obrazih dovolj jasen, da sva zadevo dobila tudi brez poznavanja njihove žlobudravščine. Res so sitni tile Francozi. Res. Zgleda, da je vse skupaj posledica neskončne užaljenosti, ker njihov jezik v svetu nič ne pomeni. In potem se znašajo nad nedolžnimi turisti. In ne da ne razumejo, čisto dobro naju je razumela. Nočejo razumeti. In to je tisto, kar je najbolj tečno pri vsem skupaj.

Kakorkoli, nazaj na barko, spakirati in na letališče. Večerni let imam. Precej prežgodaj sva, kar je končno enkrat fino. Z Vesno vedno loviva zadnje minute in potem slaba volja in živčnost. Tako je bil pa čas še za pive pred odhodom. In potem se posloviva. Darko ostane na Mali še dva dni, jaz pa... Prav čisto nič se mi ne gre domov. Malo zaradi avionov, ker se bom spet moral drenjati na premajhnih sedežih in spati v sede, kar mi nikakor ne gre, malo pa zato, ker je tukaj čisto lepo. Prav čisto nič ne pogrešam domovine z vsemi njenimi problemi. In prav čisto nič si ne želim živeti v krizi, ki je tukaj sploh ne poznajo. Še na neposredno vprašanje, če občutijo krizo, vedno in povsod strumno odgovorijo, da ne. Da bi kadarkoli kogarkoli slišal karkoli jamrati, pa itak ne.

23. marec 2012, petek**Pariz - Ljubljana**

Let do Pariza je bil kratek, vsega skupaj sedem ur in pol. Vsaj nekaj. In tudi vstop v šengen je zanimiv. Na Guadelupe sem sam vnesel podatke v računalnik in potem mi je ta print podpisala in pošttempljala kar receptorka v marini. In mi dovolila bivanje v Evropski Uniji. Nič immigration obiskov ni potrebnih. Tukaj je pa let iz Francije v Francijo in se to tretira malo drugače. Policajka več ali manj samo pomaha, da gremo naprej. Ogromna večina jih je itak Francozov in precej jih potuje kar z osebnimi izkaznicami. In sem prispel v šengensko področje, ne da bi me kdorkoli preveril...

Pa po begič in na bus za Charles de Gaulle. Ta prevoz je v ceni. In od Orlyja se vozimo in vozimo. Tričetrt ure. Na CDG presedem na drug avtobus, da me pripelje do mojega terminala. Še nadaljnjih deset minut. Dobre tri ure sem imel med letoma in vse okoli prevoza je špilalo v nulo, pa mi je na koncu ostalo vsega skupaj pol ure rezerve. Če bi se samo nekje malo zapletlo, pa.. In sem takoj preveril za nazaj - imam precej več časa, tako, da ne bi smelo biti težav.

V Ljubljani sem on time. In na izhodu me čakajo šofer, hostesa (s tablico: Mr. Anton Kosi) in vodička. Šofer in hostesa sta točno zapisala, da sem Mr. Le kako vesta, da so mi v zadnjem času odvzeli akademski naziv? Nisem več docent. No, se bom potrudil, da si naziv priborim nazaj. Kljub piškotom, ki sta mi jih dostavila in kljub roštiljadi, kamor me je odpeljala vodička.

In tako sem prišel malo na dopust v Ljubljano. Konec koncev imam tukaj še vedno vikend, ki ga je potrebno kaj izkoristiti. In preveriti kako bo ime novorojencu. Pravi Vesna, da ve, kakšno bo ime. Da ji je Jan povedal. In ko preverim pri Janu, mi zagotovi, da res ve. Od kod? Mi je babi povedala. Ah, ja...

In 12. aprila se vračam domov!